

ת"פ 59506/01/13 - מדינת ישראל נגד יפים גוטקין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59506-01-13 מדינת ישראל נ' גוטקין
בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירה קרואני ארד מענף תביעות מחוז ירושלים נגד יפים גוטקין
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד אשר אוחיון

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו, כפי שאפרט להלן:

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ועבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק. על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.9.12 בשעה 2:00 או בסמוך לה, ברח' יפו בירושלים, תקף הנאשם את פ' מ' וכן תקף את מ' ש' במכת אגרוף בפניו וגרם לו חבלה חמורה, בעקבות ויכוח ביניהם.

הנאשם כפר בכתב האישום וטען לטעות בזיהוי.

2. מטעם התביעה העידו שני עדי הראיה שהיו מעורבים באירוע (להלן: המתלוננים), וכן שוטר סויר שהוזעק למקום. הנאשם העיד להגנתו. לאחר עדות הנאשם הגישה המאשימה בקשה לשמיעת עדי הזמה, ובהסכמת הצדדים הוגשו מסמכים חלף עדויות אלה, כפי שאפרט בהמשך.

לאחר שמיעת העדויות ועיון בראיות אני סבורה כי בין העדויות השונות קיימים פערים משמעותיים ביותר, הנוגעים לעובדות המהותיות של האירוע ויורדים לשורשו של עניין. במצב כזה לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם הוא שביצע את העבירות, ועל כן החלטתי, כאמור, לזכות את הנאשם.

ראיות התביעה

3. עד התביעה מאיר לוק הוא שוטר סויר שנקרא לאירוע. הוא ערך מזכר ודו"ח פעולה, ת/1 ות/2, אולם לא זכר את האירוע זיכרון חי (עמ' 6 שורות 29, 30). בשני המסמכים תיאר העד כי עצר את החשוד -

עמוד 1

הנאשם כשהוא רודף אחרי המתלוננים במהלך העיכוב, וכי נראה שתוי. אין מחלוקת על כך שהשוטר לא נכח באירוע התקיפה עצמו ושמע עליו מפי המתלוננים בלבד.

בדו"ח הפעולה ת/1 מופיע תיאור החשוד כמי שלבש חולצת פסים כחולה ומכנסי ג'ינס (עמ' 1 לדו"ח). כפי שיתברר בהמשך, תיאור זה אינו תואם את לבושו של הנאשם בעת שנתפס. עוד נאמר בדו"ח כי החשוד נעצר כאשר הוא רודף אחרי המתלוננים. גם לגבי עובדה זו יובהר בהמשך כי אינה עולה בקנה אחד עם יתר הראיות בתיק. עוד נכתב בדו"ח כי הצדדים הובאו לתחנה, כאשר המתלוננים ביקשו להגיש את תלונתם למחרת בבוקר. כמו כן ציין השוטר כי החשוד נראה "שתוי ולא מפוקס".

4. **העד מ' ש'** תיאר כי הוא וחברו פ' מ' הלכו מכיכר ספרא לכיוון כיכר ציון. הם היו לבושים בלבוש חרדי. הנאשם הלך בצד השני של הכביש והפנה אליהם אמירות מתריסות על כך שלא שירתו בצבא. לאחר מכן קנה סיגריות, התלונן על מחירן הגבוה וחזר והאשים את המתלוננים בכך שלא שירתו בצבא (עמ' 11). העד השיב לו כי הוא יכול לעבור לגור בקנדה, ואז חבט בו הנאשם באגרופ חזק לפניו, שגרם לו לזעזוע מח קל ולשבירת משקפיו. לדברי העד הוא נפל ולא יכול היה לתפקד למשך דקה או שתיים. הנאשם ניסה לפגוע גם בחברו פ', ולאחר מכן ברח מהמקום. לדברי העד חברו פ' רדף אחרי התוקף וראה אותו נכנס לבית ברחוב שמאי 4 (בתיאור שמסר וגם בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי אינו בטוח לגבי מספר הבית. ראו גם עמ' 14 שורה 16), ועולה עד הקומה הרביעית. בהמשך העד עצמו ראה את הנאשם יורד מביתו. העד תיאר כי הנאשם ברח וחברו פ' רדף אחריו, ואילו הוא עצמו המתין במקום כיון שהכיר את הסביבה וידע שהנאשם יחזור לנקודה שבה נמצא. במקום עברה נידת שראתה את הנאשם בורח ושני העדים רודפים אחריו, והשוטרים עצרו את הנאשם. העד תיאר עוד כי מיד לאחר המעצר זיהה העד את הנאשם והעיד כי לא היה לו ספק לגבי זהות העצור, כי הוא נראה אותו הדבר ולבש אותו הדבר, וכי הוא מזהה את הנאשם גם היום (עמ' 11).

5. העד הבהיר כי הנאשם יצא מביתו, פנה ימינה ולאחר מכן שוב ימינה וכך השלים סיבוב והגיע שוב לנקודה שבה המתינו לו המתלוננים (עמ' 15). הוא המשיך ותיאר כי לאחר האירוע הלכו הוא וחברו לתחנת המשטרה, אך החליטו שלא להגיש תלונה באותו לילה (עמ' 18).

ש' העיד כי עובר לאירוע הנאשם דיבר בעיקר עם חברו, וכי דיבר במבטא רוסי כבד שלא ניתן לטעות בו (עמ' 12 שורה 26).

לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית השיב העד כי בזמן התקיפה הנאשם לא היה לבדו והיה עמו אדם נוסף (עמ' 19 שורות 10, 11).

6. **העד פ' צ' מ'** נכח עם ש' בזמן המפגש הנטען עם הנאשם ואירוע התקיפה, והוא המתלונן הנוסף בתיק, אם כי הוא עצמו לא נפגע פגיעה ממשית.

העד תיאר כי הלך ברחוב יפו יחד עם חברו המתלונן הנוסף. הנאשם פנה אליהם והתקיים שיח לגבי שירות בצבא. כבר בשלב זה סיפר העד כי יחד עם הנאשם היה אדם נוסף. לדבריו אחרי שהלכו כ-30 מטר הנאשם חזר אליהם, קרא לעברם שהם חרדים ואינם משרתים בצבא, העיף את אגרופו בניסיון לפגוע בו, אולם הוא עצמו חמק והאגרופ פגע בפניו של חברו (עמ' 20). מ' הוסיף ותיאר כי לאחר האירוע הנאשם קרא לעברם שהוא "יכול על שניהם", וחברו ניסה להרגיע אותו ולהרחיקו מהמקום. הוא עצמו עקב אחרי הנאשם דרך רחוב סלומון לרחוב שמאי עד שהנאשם הגיע לרח' שמאי 12, נכנס לבניין ועלה, ואילו הוא המתין למשטרה. לאחר כעשרים דקות הנאשם יצא מהבניין והחל לברוח מסביב לחניון, והוא רץ אחריו ושמר על טווח ראייה. לאחר

שהנאשם חזר מרחוב שמאי העד ראה את השוטרים ואמר להם לתפוס אותו. הנאשם נתפס ולאחר מכן הלכו המתלוננים למשטרה להגיש תלונה (עמ' 20 וראש עמ' 21).

7. באשר לנסיבות עיכובו של הנאשם העיד מ' כי הנאשם יצא מביתו, החל לרוץ, הקיף את הבניין ולבסוף חזר ונתפס על ידי השוטרים (עמ' 22). עדותו של מ' בכלל, וההתייחסות לחלק זה של האירוע בפרט, מעוררות תמיהות רבות. כך, לדוגמא, לא ברור מדוע, על פי גרסת העד, יצא הנאשם מביתו. האם הנאשם ידע שהעד ממתין לו. אם כן, מדוע יצא מביתו ישר לזרועות המשטרה והמתלוננים. לא ברור גם האם העד שמר על קשר עין עם הנאשם לאחר שהנאשם יצא מביתו ועד שעוכב על ידי השוטר. מ' העיד כי שמר על קשר עין עם הנאשם כשעקב אחריו עד ביתו ולאחר מכן כשהנאשם יצא מביתו והחל לרוץ (עמ' 20 שורות 25, 28, עמ' 22 שורות 5, 16, 17, עמ' 24 שורה 3). עם זאת, העד הודה כי לא ציין עובדה זו בהודעתו במשטרה והעלה את הדבר לראשונה בעדותו בבית המשפט (עמ' 24 שורה 26 ואילך). העד הטיל אמנם את האחריות על החוקרים, אולם העובדה המדוברת בעד עצמה היא שעובדה מהותית ביותר תוארה לראשונה בעדות בבית המשפט.

8. מ' אישר כי בהודעתו במשטרה תיאר מפגש אחד בלבד עם הנאשם, שבו התרחשה התקיפה, ולא תיאר מפגש נוסף כיון שחשב שאינו רלוונטי (עמ' 21 שורות 5-8). בחקירתו הנגדית אישר כי בתיאור התקיפה עשה שימוש במילה "לפתע" ותיאר "לפתע ניגש אלינו בחור" (עמ' 25 שורה 10 ואילך). תיאור כזה אינו מתיישב עם מצב של מפגש קודם בין המתלוננים לבין הנאשם, כך שהמשמעות הסבירה של התיאור שמסר עד זה במשטרה היא שהמפגש הראשון בין הנאשם למתלוננים היה באירוע התקיפה. זאת בניגוד לתיאורו של העד ש' ולעדו של מ' בבית המשפט.

סתירות ואי התאמות נוספות בראיות התביעה

9. עדויותיהם של שלושת עדי התביעה מעלות אי התאמות ותמיהות שונות, הן בנוגע להגיון הפנימי של העדויות עצמן, הן בהשוואה בין העדויות השונות. אתיחס לעיקריות ביניהן:

10. מי רדף אחרי מי עובר למעצר?

בדו"ח הפעולה ת/1 תואר כי הנאשם נעצר כאשר רדף אחרי המתלוננים, ואילו העדים העידו כי הם שרדפו אחרי הנאשם.

העד ש' עומת עם עובדה זו בחקירתו הנגדית והשיב כי הוא קטן פיזית מהנאשם ומפחד ממנו, וכי "אני גם רדפתי אחריו אבל גם פחדתי ממנו. אני לא רציתי לתפוס אותו פיזית, אם משהו ראה שאני גם בורח ממנו זה יכול להיות הגיוני" (עמ' 13 שורות 10 - 19). אני מתקשה להעלות על הדעת סיטואציה שבה אדם יראה כרודף וכנרדף בעת ובעונה אחת, ולא מצאתי בדברי העד הסבר לקושי זה.

11. העד מ' תיאר את השלב שבו יצא הנאשם מביתו ותיאר כי הוא עקב אחר הנאשם וכי הנאשם "רץ בטירוף" (עמ' 28 שורות 29, 32). לאחר מכן אישר כי הנאשם נעצר על ידי השוטרים וכי נעצר במהלך בריחה ממנו (עמ' 29 שורות 3-8). מיד לאחר מכן חזר ואישר כי רדף אחרי הנאשם, והבהיר כי עשה זאת כי לא רצה שהנאשם יברח (עמ' 29 שורות 13, 14). העד עומת עם התיאור שמסר בהודעתו במשטרה, לפיו המתין מתחת לביתו של הנאשם והנאשם ירד והחל לרדוף אחריו, הוא ברח והתקשר למשטרה (עמ' 29 שורות 15-17). העד הגיב בתמיהה גלויה ולא ידע להסביר את הסתירה בין הגרסאות (שם, שורות 18-25).

12. מהאמור עולה כי קיימת סתירה ברורה שלא ניתן לה הסבר בנוגע לשאלה מי רדף אחר מי בסמוך לפני עיכובו של הנאשם. האם הנאשם רץ ורדף אחר המתלוננים או אחד מהם, או שהמתלונן רדף אחר הנאשם אשר ברח ממנו לזרועות המשטרה. מדובר בשאלה מהותית הנוגעת לחלק מרכזי של האירוע, שיש לה חשיבות הן בפני עצמה והן כראיה להתנהלותם של הצדדים בסיטואציה. האם המתלוננים נמלטו מהנאשם מחשש שיתקוף אותם, כפי שהבין השוטר לוק, או שהנאשם הוא שנמלט מהמתלוננים, מסיבה שאינה ברורה. ושמה אין מדובר כלל במרדף, אלא בהליכה מהירה לצורך חציית כביש, כפי שטען הנאשם.

13. התמיהות מתעוררות גם לגבי עדותו של מ' באשר לשלב הקודם של האירוע, לאחר התקיפה ולפני הגעת הנאשם לביתו. העד העיד כי עקב אחרי הנאשם מקרוב ומבלי להסתתר ממנו, כיון שלא חשש ממנו כלל (עמ' 26 שורה 28 ואילך). הוא הוסיף כי בכל כמה צעדים הנאשם הסתובב אליו לראות אם העד ממשיך לעקוב אחריו, וכי הוא "הסתובב ומנסה לרדוף אחרי. זה היה חתול ועכבר" (עמ' 27 שורות 1, 5). גם במקרה זה התיאור שמסר העד תמוה, הסיטואציה שבה העד עוקב אחרי הנאשם אך הנאשם רודף אחר העד אינה ברורה ומשוללת היגיון פנימי.

14. נוכחות אדם נוסף בזמן האירוע

העד מ' ש' הזכיר את נוכחותו של אדם הנוסף בזמן אירוע התקיפה רק בתשובה לשאלת הסניגור בחקירתו הנגדית, ואף אישר כי לא הזכיר את נוכחות האדם הנוסף בהודעתו במשטרה (עמ' 19). הוא לא זכר את פרטי אותו אדם ולא ידע לתארו, ואף לא ידע להסביר מדוע לא הזכיר עובדה זו קודם לכן ובהודעתו במשטרה (שם). נוכחותו של אדם נוסף בזמן אירוע התקיפה היא עניין מהותי. היא עשויה להשליך הן על האירוע עצמו, מבחינת יחסי הכוחות בין המעורבים, והן על הפן הראייתי, שכן מדובר בעד ראייה לאירוע. העובדה שהעד נמנע מאיזכור עובדה חשובה זו גם בהודעתו במשטרה וגם בעדותו הראשית בבית המשפט משפיעה על המשקל שניתן לייחס לעדות זו.

המתלונן הנוסף, מ', תיאר אף הוא שניים שנכחו באירוע. אולם לא ידע לספר דבר על האדם הנוסף לאחר שנכנס עם הנאשם לביתו (עמ' 28 שורה 4 ואילך). לא ברור, איפוא, לאן נעלם אותו חבר, וכיצד זה דוקא הנאשם יצא מביתו והחבר נשאר בו.

15. ה"עדויות" שגבו על ידי המתלוננים

העד פ' מ' העיד כי סמוך לאחר האירוע הגיעו שני המתלוננים למקום והקליטו עדויות מפי שני אנשים שנכחו במקום והיו עדי ראייה לאירוע. לדבריו הוא סיפר על כך לשוטרים בעת הגשת התלונה (עמ' 25 שורות 25, 26). מסיבה שאינה ברורה צילומים אלה לא נמסרו לשוטרים ולא נכללו בחומר החקירה. העד נשאל על כך ולא נתן הסבר כלשהו לאי מסירת החומר לשוטרים בזמן החקירה (עמ' 25, 26). הוא העיד כי מכשיר הטלפון שבו צולמו העדויות התקלקל לפני כשנה, כך שלא ניתן לצפות בעדויות כיום (עמ' 22 שורה 24).

16. באשר לתוכן העדויות, מ' העיד תחילה כי העדים תיארו את האירוע וגם מסרו תיאור של התוקף (עמ' 25 שורות 32-30), ובהמשך טען כי אין בעדויות תיאור של התוקף (עמ' 26 שורה 7 ואילך).

לגופו של עניין, גם אם לא היה בעדויות אלו כדי לשנות מהותית את המצב הראייתי בתיק, שכן אין בהן זיהוי פוזיטיבי של הנאשם, קיים קושי בכך שתיעוד שיכול לשמש כראיה מהותית בתיק, ואף להוביל אל עדי ראייה לאירוע, לא שימש כראיה בתיק. זאת בין אם מדובר במחדל חקירה של המשטרה, בין בהסתרה או באי הפניית תשומת לב מספיקה לראיות אלו מצד המתלוננים, בין בשילוב של השניים. לכך מצטרפת העובדה שלא נטען

שנעשה ניסיון כלשהו להפיק את הראיות מהטלפון מאוחר יותר, גם אם המכשיר אכן התקלקל.

17. האם הוזעקה המשטרה?

העד ש' נחקר והשיב כי נידת המשטרה עברה במקום במקרה (עמ' 12 שורה 8). זאת בניגוד לכתוב בדו"ח הפעולה ת/1 בעמ' 1, שם נזכר מודיע המתאר כי הוא וחברו בלבוש חרדי הותקפו על ידי בחור רוסי, דהיינו תיאור המתיישב עם האירוע הנדון, ומצביע על כך שהשוטרים הגיעו למקום בעקבות קריאה ולא באופן מקרי. העד מ' נשאל מדוע הנאשם יצא מביתו ולא נשאר בבית, והשיב "כי המשטרה תגיע אליו" (עמ' 27 שורה 7). גם מכך ניתן להסיק כי המשטרה הוזמנה לאירוע, ולא הזדמנה לשם באופן מקרי.

18. האם הנאשם הרכיב משקפיים: בתיאור החשוד המופיע בדו"ח הפעולה ת/1 לא מופיע תיאור החשוד כמרכיב משקפיים. העד לוק נחקר על כך והשיב כי לא היה צורך בתיאור שכן המשיב זוהה על ידי המתלוננים. עם זאת הוא לא הוסיף הסבר או תובנה כלשהי לגבי עצם השאלה אם המשיב הרכיב משקפיים (פרוטוקול עמ' 9). העד מ' ש' מסר על סמך הודעתו במשטרה את תיאורו של הנאשם: מבנה גוף רחב, תיאור לבוש ושיער בהיר (עמ' 13 שורות 6, 7). התיאור לא כלל משקפיים. ראו גם התייחסות העד לכך בעמ' 14 בראש העמוד. העד פ' מ' העיד בוודאות כי הנאשם לא הרכיב משקפיים במן האירוע (עמ' 30 שורות 1, 7). מהאמור עולה כי האדם שביצע את העבירה והאדם שנתפס על ידי המשטרה לא הרכיב משקפיים.

19. נושא המשקפיים עלה גם בעדותו של הנאשם ובראיות ההזמה, כפי שאפרט בהמשך. אני סבורה שהאפשרות שהנאשם שיקר והעיד כי הוא מרכיב משקפיים באופן קבוע מאז ילדותו כאשר בפועל אינו מרכיב משקפיים אינה אפשרות סבירה, שכן מדובר בעובדה הניתנת לגילוי בקלות. לגבי תמונתו במשטרה ת/7, אינני סבורה שיש בכך כדי לסתור באופן גורף את הטענה שהנאשם מרכיב משקפיים בדרך כלל, כפי שיפורט בדיון בראיות ההזמה. לאור האמור ניתן לקבוע כי האדם שהיה מעורב באירוע ותואר על ידי הנאשמים לא הרכיב משקפיים, בעוד שהנאשם מרכיב משקפיים בדרך כלל. אמנם אין מדובר בעובדות שאינן ניתנות ליישוב זו עם זו ואין בעובדה זו בלבד כדי להוכיח באופן חד משמעי שהנאשם לא ביצע את העבירה, שכן יתכן שהנאשם הסיר את משקפיו לזמן קצר בזן האירוע. אולם זוהי סתירה נוספת המצטברת ליתר הקשיים הראייתיים בתיק.

20. האם המתלוננים היו מעוניינים בהגשת תלונה במשטרה?

השוטר לוק העיד כי המתלוננים לא היו מעוניינים להגיע למשטרה ולהגיש תלונה, "אחרת הדברים היו נחקרים ומטופלים אחרת" (פרוטוקול עמ' 8 שורות 20, 21). העד הבהיר בהמשך דבריו שם כי החקירה לא נוהלה באופן מיטבי בשל הרושם שהמתלוננים אינם מעוניינים בהגשת תלונה וניתנה להם האפשרות לשקול את עמדתם ולהגיע למחרת לתחנה. הוא הבהיר כי המתלוננים עצמם אמרו ש"הם לא רוצים כרגע להגיש תלונה" (שם שורה 30).

בשונה מעדות השוטר, העד ש' העיד כי הוא וחברו הגיעו עוד בלילה לתחנת המשטרה, אולם נמנעו מהגשת תלונה כי לא היו משוכנעים והתלבטו אם להגיש תלונה (עמ' 18 שורה 10 ואילך). הוא לא יכול היה להסביר מה פשר ההתלבטות ומדוע סברו שיש להימנע מהגשת התלונה (עמ' 18 שורות 24, 25).

העד מ' העיד בתחתית עמ' 22 כי המתלוננים הגיעו בלילה לתחנת המשטרה, אולם לא ניתן להם להגיש תלונה ואמרו להם לבוא למחרת. בעמ' 23 לאחר רענון זיכרון הוסיף כי כשהגיעו לתחנה בלילה נאמר להם שאין תורן והם עלולים להתעכב זמן רב, ולכן הוצע להם לבוא למחרת. עם זאת הוסיף כי הוא היה היוזם את הגשת

התלונה במשטרה, ושי' לא היה מעוניין בהגשת תלונה אלא "לברוח מזה ולשכוח" (עמ' 23 שורות 7-10).

21. יתכן שניתן להסביר את השוני בין העדויות בכך שהשוטר לא היה מודע למעשיהם של המתלוננים בהמשך הלילה, כך שקיים הסבר סביר לסתירה. עם זאת, עומדת בעינה התמיהה מדוע התלבטו המתלוננים אם להגיש תלונה, ובמיוחד מדוע היסס ש', לאחר שנגרמה לו פגיעה חמורה.

גירסת הנאשם

22. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען כי מדובר בטעות בזיהוי (פרוטוקול עמ' 4).

הודעת הנאשם במשטרה הוגשה כמוצג ת/4. הנאשם טען כי עוכב כאשר יצא מביתו כדי לשתות קולה, והכחיש מעורבות באירוע המיוחס לו. כך גם בעימות שנערך בינו לבין המתלוננים - ת/5.

בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם כי נעצר כאשר יצא מביתו כדי לקנות קולה בחנות שמול הבית (עמ' 31). לדבריו הוא חצה את הכביש במהירות מאחר שבכביש עוברים כלי רכב, גם בשעת לילה מאוחרת, ולא ברח (שם, וכן עמ' 34 שורה 26 ואילך).

הנאשם העיד כי הוא בעלים של בר ברחוב ריבלין ומתגורר ברחוב שמאי 12 כניסה ג'. לדבריו קיים מעבר ישיר מהבר לביתו דרך רחוב סלומון, והוא לא נדרש לעבור דרך רחוב יפו, שבו התרחש האירוע על פי עדויות המתלוננים (עמ' 31 שורות 19-24).

23. לגבי מראהו בזמן האירוע מסר הנאשם כי באותו ערב לבש בגדי עבודה, דהיינו חולצת טי שחורה ודגמ"ח, אך לא לבש ג'ינס (עמ' 32 שורות 22-26). זאת בניגוד לתיאור המופיע בת/1, לפיו התוקף לבש חולצת פסים ומכנסי ג'ינס. עוד העיד כי הוא מרכיב משקפיים באופן קבוע מגיל 21 או 13 (עמ' 32 שורות 4, 5) ובעל זקן "תמיד. 4, 5, 6 שנים. לא יודע" (עמ' 32 שורה 11).

24. הנאשם העיד כי הוא חי בישראל עשרים וחמש שנה מאז עלייתו כשהיה בגן חובה. לדבריו הוא דובר רוסית בקושי, וכשהוריו מדברים איתו רוסית הוא משיב בעברית (בראש עמ' 33). מכאן שאין זה סביר שדיבר במבטא רוסי כפי שתיארו עדי התביעה. עוד העיד כי הוא נמצא בבר כל ערב מזה שנים, מלבד שבוע אחד שבו שהה בחו"ל.

לדברי הנאשם בעבר היה לו שותף בניהול הבר, אולם מזה ארבע שנים שהוא הבעלים היחיד ונמצא במקום 99% מהלילות (עמ' 34).

25. הנאשם התייחס בחקירתו הנגדית לטענה לפיה היה שיכור בזמן שעוכב על ידי המשטרה. הוא העיד כי הוא שותה בעבודה מעט מאד אך בגדיו ספוגים בריח אלכוהול בשל העבודה. לדבריו אינו יכול להשתכר כיון שעליו לנהל עסק, וכי לאנשים שתויים ממש הנראים מתנדנדים אין מאפשרים כלל להיכנס לבר (בראש עמ' 35).

עדי התביעה התייחסו לסוגיית השכרות וטענו כי הנאשם היה שתוי בזמן האירוע והעיכוב והשפעת האלכוהול היתה ניכרת עליו. כך העיד השוטר לוק בעמ' 10 שורה 15 ואילך, העד מ' ש' תיאר כי היה ברור שהוא שתוי, וכי הנאשם לא דיבר ברצף, היה חסר יציבות והתנדנד (עמ' 12 שורה 26 - עמ' 13 שורה 2). עם זאת, לוק העיד כי לא נערכה לחשוד בדיקת שכרות אלא מדובר בהתרשמות בלבד (שם). הטענה לפיה הנאשם היה שיכור עד כדי התנדנדות ודיבור בלתי קוהרנטי אינה מתיישבת עם תיאורי המתלוננים בדבר ההימלטות והריצה המהירה של

הנאשם שהצריכה מרדף אחריו. כך שלא ניתן לקבוע פוזיטיבית כי הנאשם היה במצב של שכרות או שתוי באופן ברור וגלוי בזמן שעוכב.

ראיות ההזמה והתייחסות הנאשם

26. ב"כ המאשימה הגישה בקשה לשמיעת עדויות הזמה בנושאים שאליהם התייחס הנאשם בעדותו. בהסכמת הצדדים התקבל מסמך ת/7 בלא צורך בשמיעת עדויות. מסמך זה כולל צילום של הנאשם במשטרה בזמן החקירה, וכן פירוט כניסות ויציאות של הנאשם מישראל. ב"כ המאשימה ביקשה ללמוד מהם כי הנאשם לא היה בעל זקן ולא הרכיב משקפיים בזמן האירוע, וכן כי יצא מישראל מספר פעמים בתקופה הרלוונטית.

הנאשם העיד עדות משלימה בנוגע לראיות החדשות. לגבי המשקפיים העיד כי יתכן שהסיר את המשקפיים לפני הצילום, ויתכן שהגיע למשטרה כשהוא מרכיב משקפי שמש אופטיות שברשותו, והתבקש להסירן כיוון שהן כהות (עמ' 40). הנאשם אף הציג משקפיים שברשותו, כהות למחצה ואופטיות (עמ' 43). בנוגע לזקן העיד כי לעיתים הוא מוריד את הזקן, כאשר יש גירוי או שהוא מנסה לפעמים בלי זקן (עמ' 41 שורות 1, 2).

ניתוח ראיות ההזמה והתייחסות הנאשם

27. הנתונים המתייחסים ליציאות הנאשם לחו"ל הם ראיות בעניינים צדדיים אשר מלכתחילה העיסוק הראוי בהם והמשקל שיש לתת להם מוגבל. הקשר בין מספר הפעמים בהם יצא הנאשם מישראל לבין מעורבותו בעבירה הנדונה קלוש, וגם שקר או אי התאמה בדברי הנאשם אינה משפיעה ישירות על אחריותו לביצוע העבירות. לגופו של עניין, בת/7 פורטו יציאה אחת בכל אחת מהשנים 1995, 1996, 2007, 2008 וכן שתי יציאות בכל אחת מהשנים 2012 - 2015. אבהיר כי כל היציאות המפורטות הן למשך ימים ספורים בלבד, רובן פחות משבוע ימים. מהאמור עולה כי עד שנת 2012, שנת ביצוע העבירות הנטענות, יצא הנאשם לחו"ל פעמיים בלבד במשך 16 שנים. אינני רואה, איפוא, בעדות הנאשם בנושא זה משום שקר פוזיטיבי, ומכל מקום מדובר בנושא צדדי ואין בו כדי להשפיע השפעה של ממש על השאלות שבמחלוקת.

28. סוגיית מראהו של הנאשם, הזקן והמשקפיים, מהותית יותר כיוון שנשוא הזיהוי הוא העומד בליבה של המחלוקת בתיק זה. עם זאת, בנושאים אלו ניתנו על ידי הנאשם הסברים אפשריים ששניהם סבירים בעיני. בנוגע לזקן, עוד בעדות הראשית טען הנאשם כי הוא מגדל זקן מספר שנים (לדבריו ארבע, חמש או שש שנים). כך שהאפשרות שגידל את הזקן שלוש שנים בלבד היא בגדר טעות סבירה ואפשרית. בנוסף הנאשם הבהיר בחקירתו המשלימה כי גם בתקופה בה גידל זקן, הסיר אותו לעיתים (ראו לעיל). כך שניתן הסבר סביר בעניין זה.

29. באשר למשקפיים, התייחסתי לנושא המשקפיים לעיל בדיון בראיות התביעה. שם קבעתי כי הנאשם אכן מרכיב משקפיים באופן קבוע אם כי יתכן שהסיר אותם בזמן האירוע. הנאשם העיד כי הוא מרכיב משקפיים מילדות, אולם הסביר כי יתכן שהסיר את המשקפיים בזמן שצולם במשטרה ויתכן שהגיע לחקירה כשהוא מרכיב משקפיים כהים המשמשים גם כמשקפי שמש, ובמקרה כזה התבקש להסירם לקראת הצילום. שנתן הנאשם לעובדה שצולם ללא משקפיים הוא סביר ואפשרי. מטבע הדברים צילום הנאשם נעשה על ידי שוטר, ואם התעורר חשד שהסרת המשקפיים פוגעת בזיהויו של הנאשם או שנעשתה על ידי הנאשם במכוון על מנת למנוע את זיהויו, היה על השוטר לתעד את הדבר.

30. מכל מקום, בהקשר הקיים, הנאשם לא תואר כבעל משקפיים וזקן, והנושא הועלה על ידו על מנת לערער את זיהויו כמבצע העבירה. כך שגם אילו הייתי מקבלת את עמדת התביעה וקובעת כי הנאשם לא הרכיב משקפיים ולא היה בעל זקן בזמן האירוע, המשמעות היא לכל היותר השמטת טענה אחת מבין טענות ההגנה של הנאשם, ולא מעבר לכך. בהקשר שתואר, כאשר ניתנו הסברים על ידי הנאשם, אינני סבורה שיש בסיס לקבוע כי הנאשם שיקר באופן פוזיטיבי ולא ניתן לראות בעדותו שקר שיש בו כדי לשמש חיזוק לראיות נגד הנאשם.

סיכום

31. תיארתי לעיל שורה של קשיים מהותיים בראיות התביעה, הכוללים הן סתירות בין העדויות השונות והן העדר היגיון פנימי בעדויות עצמן. בנסיבות אלו אין בפני תשתית המאפשרת קביעת אשמתו של הנאשם.

אבהיר כי אינני קובעת כי העדים שיקרו בעדותם או בדו דברים מליבם. יתכן שחלק מהקשיים הראייתיים נובעים מהחקירה הדלה ביותר שנערכה בתיק, אשר הקשתה גם על ריענון זכרונם של העדים. מכל מקום, כאמור אני סבורה שהראיות הקיימות אינן מאפשרות לבסס הרשעה מעבר לספק סביר על הראיות הקיימות, ואני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

ניתן היום, 7.9.15, כג' אלול תשע"ה, בנוכחות הצדדים.